

Bogár László: Folyamatos jövő?

2014 április 09. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Ahogy az várható volt, a Fidesz magabiztos győzelmet aratott a 2014. évi parlamenti választásokon. És egyre valószínűbb, hogy elnyerte azt a hatalmat is, ami akár további 15-20 évre szóló uralomgyakorlást jelenthet.

Mivel minden túlzás nélkül állítható, hogy történelmi jelentőségű eseménynek lehetünk tanúi, érdemes kicsit megvizsgálni az események mélyebb rétegeit is.

Talán abból a Mark Twain-idézetből indulhatnánk ki, hogy „ha a választásokon bármi igazán eldőlné, biztosan nem engednék meg nekünk”, hogy válasszunk.

Amióta léteznek a modern értelemben vett politikai rendszerek, vagyis nagyjából a 19. század közepe óta, lényegében ugyanazok a mintázatok érvényesülnek, amelyeket a világot ténylegesen irányító „szuperhatalom” konstruktörök kijelöltek számunkra. Vagyis vannak liberális pártok, amelyek a globális tőketulajdonosok közvetlen képviseletét látják el. Aztán vannak „szociális” („szocialista”) pártok, amelyek (legalábbis látszólag) a munkaadó-tulajdonosok politikai érdekeit jelenítik meg. És végül vannak a konzervatív pártok, amelyek eredetileg a történelmi nemesi osztályokat képviselték, de kezdettől fogva egész más volt a valós funkciójuk.

Ennek az egész hamis történelmi konstrukciónak az volt a feladata, hogy elfedje a lényegét. Ez a lényeg pedig nem más, mint az, hogy a politika világát a globális tőke, vagyis az őt közvetlenül kiszolgáló „lokális SZDSZ-ek” uralják, a másik két pártcsaládot csupán a színjáték hitelesebbé tétele érdekében állították színpadra.

Ám az egész gépezet zavartalan működtetése érdekében azért a szocialista és a konzervatív pártokban is a liberális erő, vagyis a „belső SZDSZ” játszotta a meghatározó szerepet. Így volt ez a magyar rendszerváltás esetében is, ahol a bölcs magyar választó kis híján a legerősebb politikai párttá tette a globális birodalmi stratégiát közvetlenül kiszolgáló SZDSZ-t. Ez azért mulatságos, mert ezzel az erővel és ezen a logikai alapon akár KGB-s tábornokokat is küldhetett volna a szabadon választott budapesti parlamentbe. A közkeletű vicc úgy reagált erre, hogy persze minden párt birodalmi kollaboráns, csak egy kivétel van, az SZDSZ, mert az nem kollaboráns, hanem maga a laboráns. Az első ciklusban ugyan az SZDSZ látszólag ellenzékben volt, de a kormánykoalíció valamennyi pártjában meghatározó szerepet játszott, ténylegesen irányította a végrehajtó hatalmat. Az általa szervezett, taxisblokádnévű puccsal pedig azt is nyilvánvalóvá tette, hogy a köztársasági elnök és a média egyidejű kézbentartásával bármely kormányt bármikor képes megbuktatni, vagy a „helyes” útra téríteni.

Az ezt követő kormányban a már formálisan is a végrehajtó hatalom részeként működő SZDSZ kisebbik kormánypártként is abszolút diktatúrát gyakorolt. A mostani választáson végképp megsemmisülő MSZP pedig

valójában már akkor elkezdte hosszú és keserves agóniáját, amikor készségesen kiszolgáltatta magát a parazitaként működő SZDSZ-nek. Amikor a globális hatalom Horn Gyula eltávolíthatósága érdekében megbuktatta a kormánykoalíciót 1998-ban, Göncz Árpád köztársasági elnök mint a globális helytartó, egy interjújában félreérthetetlen üzenetet küldött az akkor is győztes Orbán Viktornak: „Bárki kerül is kormányra, annak mozgásteret, választási ígéreteit? függetlenül, igen korlátozott. A gazdaság 75 százalékát már nemzetközi vállalatok adják, és az a kormányf?, aki ehhez bármilyen formában hozzá akar nyúlni, három hónapnál tovább nem maradhat a posztján.” Bár Orbán Viktor kitartott, és heroikus erőfeszítésekkel végigcsinálta a ciklust, de a globális hatalom 2002-ben és 2006-ban is lehetetlenné tette, hogy újabb nemzeti kormányokat alakítson. Helyette inkább a Medgyessy, majd Gyurcsány által véglegesen és végzetesen „SZDSZ-esített” MSZP segítségével vitte végbe az ország totális kifosztását. A mélyben azonban már 2006-tól elkezdődött egy mindmáig feltáratlan és megfejtethetetlenül talányos folyamat, ami az örök rejtélyt jelentő szödi beszéddel vette kezdetét. Ettől kezdve ugyanis a szociálliberális oldal részéről egyetlen olyan megnyilatkozás, illetve lépés sem történik, amelynek nyomán ne mérne ez az oldal megsemmisítő csapást önmagára. Az önmegsemmisítés talán legmegrendítőbb csúcspontja Gyurcsány lemondása volt, amikor a demokrácia nagyobb dicsőségére lényegében ki is mondta, hogy a „globális konstruktor” határozott óhaja alapján távozik. A Fidesz addig elképzelhetetlen 2010-es győzelme tehát két pilléren nyugszik. Egyfelől a magyar társadalom elsőpr? többsége jelezte, hogy globális kifosztottsága legvégs? fiziológiai korlátaihoz érkezett, és a Fideszben látja az egyetlen esélyt a lepusztulási lejtőről való visszafordulásra.

Másrészt viszont abban, hogy a globális hatalom stratégiájának megváltoztatásába kezdett. Ennek lényege talán úgy foglалható össze, hogy ugyan Orbán Viktor nemzetstratégiája kellemetlenül csökkentheti a Magyarországról kiszívható erőforrások mennyiségét, de van egy semmi mással nem helyettesíthető el?nye is Orbán Viktor hosszú távú kormányzásának, és ez a soha nem látott szint? rend és stabilitás. A „birodalom” mint globális SZDSZ, egyszer?en belátta, hogy a „lokális SZDSZ” – ami most Összefogás logó alatt semmisült meg éppen – kényelmesen kifosztható állapotban tartaná az országot, de az ennek nyomán kibontakozó permanens polgárháború miatt aligha szerezhetné meg a zsákmányt. Ezért járult hozzá most sajtójai bukásához, és Orbán Viktor évtizedes uralmához. A folyamatos jövő? tehát elkezdődött.

Bogár László – magyarhirlap.hu

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következő címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>
- Minden "lajk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló

